

SMRŤ ZRADCU ... a smrť zradcom!

- CZ24 News | 21. února 2024

RUSKO: Nie, nebudem písať o smrti Navalného. Nechám na mejnstríme, nech sa na ňom odbavuje. Nech za ním roní krokodílie slzy tí, čo ho školili, platili a využívali až za hrob.

Ja mám na mysli iného ruského zradcu. Nespochybniteľného, neideologizovateľného, klasického vojenského zradcu a zbeha Maxima Kuzminova.

Maxim Kuzminov bol mladý dôstojník ruských leteckých síl. Mal pred sebou slušnú vojenskú kariéru. Výsledkami sa vypracoval na veliteľa jednej z najmodernejších ruských vojenských helikoptér typu Mi-8AMTŠ. Bol by napredoval aj ďalej, – keby sa mu ako nemálu mladých Rusov, obdivne sledujúcich hollywoodske brakové filmy, nezapáčili peniaze a maximálny konzum. Kuzminov nezarábal málo, na svoj vek dokonca zarábal celkom slušne. No jemu sa to málilo. V porovnaní s hrdinami amerických filmov to vlastne nebolo skoro nič. Tak na dva tri večierky s frajerkami a potom znovu na erárnej strave čakať do ďalšej výplaty.

Na jednej z pitiek sa Kuzminov dostal do kontaktu s chlapcami, ktorí mu sľúbili za jeho služby viac než ruské letectvo. Oveľa oveľa viac. Nie rubľov, ale dolárov – pol milióna dolárov. Chlapci – ako sa neskôr ukázalo, príslušníci ukrajinskej vojenskej rozvedky HUR, mu však sľúbili nielen peniaze, ale aj svet, v ktorom si za ne bude môcť užiť oveľa viac rozkoší než v Rusku. Agenti HUR mu sľúbili pol milióna dolárov, ukrajinský pas a možnosť pod zmenenou identitou a ochranou americkej špeciálnej služby žiť niekde, kde svieti slnko, voda v mori je teplá a pomaranče si možno každé ráno natrhať z vlastného stromu v záhrade. Slovom chlapci z HUR sľúbili Kuzminovi raj na zemi.

-Čo za to požadovali ? Maličkosť. Aby na svojom najnovšom stroji, vrtulníku Mi-8, o ktorý mala eminentný záujem CIA, preletel pár metrov z územia Ruskej federácie na územia Ukrajiny, pod kontrolou Kyjeva. Kuzminov po istom premýšľaní napokon súhlasil. Ukrajinská rozvedka HUR bola na konci svojho polročného úsilia. Jedného pekného dňa vzlietol Kuzminov so svojim vrtulníkom a dvoma členmi posádky na hliadkový let pozdĺž rusko-ukrajinskej hranice. Na dohovorenom mieste zrazu zmenil smer letu, zabočil smerom k Ukrajine a po pár kilometroch pristál na mieste, kde ho už čakali agenti HUR. Tam Kuzminov odovzdal vrtulník banderovcom a požiadal o politický azyl.

Problémom sa ale ukázali byť jeho dvaja kolegovia. Keď zistili, koľká bije, odmietli Kuzminovu ponuku aby zbehli spolu s ním, neozbrojení vybehli vrtulníka a dali sa bežať k ruskej hranici. Nedobehli. Agenti HUR ich tam neďaleko vrtulníka zastrelili.

Na Kuzminova čakali lepšie chvíle. Nasledovalo síce obligatórne vypočúvanie no po ňom už iba reťazec interview pre ukrajinské a západné médiá. Kuzminov si to užíval. Stal sa medzinárodnou celebritou.

Keď západné tajné služby vyťažili z Kuzminova, čo mohli a pre médiá sa stal okukaný, začala sa naplňať najsladšia časť vlastizradcovej anabázy. Kuzminov dostal na účet sľúbených pol milióna dolárov, ukrajinský pas a dostal tiež ponuku žiť so zmenenou identitou vo vybranom štáte na Západe. Kuzminov si vybral slnečné Španielsko. Tam za ním, do špeciálnymi službami plateného bytu, prišla po istých peripetiách aj jeho ruská priateľka.

Kuzminov žil pár mesiacov tak, ako si to vysníval. Žil v raji. A bol by žil aj naďalej, keby sa v Kremli nerozhodli, že zradcu potrestajú za jeho zradu vlasti tým najprísnejším trestom-smrťou. Tak ako sa to robí u dôstojníka, čo zradil, – trestom smrti zastrelením.

Asi pred dvoma-troma dňami /údaje médií sa rôznia/ sa išiel Kuzminov prejsť po štvrti neďaleko jeho domu. Kuzmino prešiel pár krokov a vtedy zrazu dostal dávku z automatickej zbrane. Padol mŕtvy na cestu. Kat, ktorý bol likvidáciou zradcu Kuzminova poverený, vypálil potom ešte ranu istoty. No to akoby nestačilo. Kvôli pomalšej identifikácii obete, prešiel kat po Kuzminovom tele ešte aj terénnym vozidlom. Poprava zradcu bola vykonaná podľa rozkazu.

-Prečo o tom takto dosť podrobne píšem ? Nuž jednoducho preto, aby si niektorí ľudia aj na Slovensku uvedomili, že so zradou vlasti, či s vlastizradou sa nežartuje. Ak sa jej niekto dopustí, musí vedieť, že bude nasledovať trest. V prípade zrady dôstojníka počas vojny dokonca najprísnejší trest-trest smrti. Takto sa zrada vlasti riešila a rieši /napriek kadejakým moratóriám na jeho udeľovanie alebo výkon/ vo všetkých veľkých krajinách. Veľké a silné národy sa nerozpakujú vysporiadať sa tvrdo s vlastizradcami. Tak to robia nielen Rusi a Číňania, ale aj Američania, Francúzi, Briti...alebo Izraelci. Milosrdenstvo sa na zradcov vlasti počas vojny alebo v prípade extrémne škodlivej špiónážnej činnosti vlastizradcu nevzťahuje. Bohužiaľ.

U nás na Slovensku sme s takto tvrdým trestaním vlastizradcov veľa skúseností nemali a nemáme. Áno, po 2.sv.vojne boli síce u nás popravení za „vlastizradu“ viacerí ľudia. No najvyššie tresty nevynášali svojprávne slovenské súdne inštalácie. Nie. Boli to cudzí inonárodní sudcovia. Česi, Rusi, Židia a pod. Dokonca aj kati museli na Slovensko prísť z Čiech...Bolo to spojené s tým, že odsúdenci za vlastizradu vlastne nezradili ani tak svoju skutočnú vlasť – Slovensko, ale skôr akýsi cudzí umelý útvar ČSR alebo akúsi čudnú, cudziu bolševickú ideológiu.

U nás na Slovensku sme ku svojim vlastizradcom nikdy neboli príliš tvrdí. Výraz „vlastizrada“ sme používali /a používame/ skôr metaforicky. Na svojich protivníkov sa vieme rozčertiť, to áno. Ale skôr než príde na šable, či popravné čaty, zjďme do krčmy a tam si po zemiansky, po slovensky spolu vypijeme a na pár najbližších dní aj pobratáme. – Veď „čo sme si-to sme si- VYPIME si !“

Takáto zemianska, pánobratská zmierlivosť je pre nás Slovákov príznačnejšia, než vzájomné vyvražďovanie rodov a rodín ako niekde na Kaukaze či na Sicílii. Takáto zemianska zmierlivosť panovala stáročia za Uhorska a neskôr sa rozšírila i medzi chronicky rozhádanými skupinami národovcov. Otcovia národa tej či onej fajty na seba vedeli nakýdať, to hej. Vedeli sa povadiť, vedeli sa začať a do smrti sa nerozprávať, -no nikdy si jeden druhému nesiahali na život.

Zmierlivosť k „vlastizradcom“ sa preniesla z uhorských čias do zvyklostí v slovenských vlasteneckých komunitách v časoch ČSR. Za prvej SR sa to prejavilo tým, že pokiaľ mal režim J.Tisa moc v rukách, tresty smrti sa nepodpisovali a fakticky ani nevykonávali. Hrôzovláda nastala až po okupácii SR wehrmachtom. To už ale boli rozhodnutia cudzích pánov. – Cudzí páni /tentokrát prevažne českí bolševici/ tu potom riešili veci tvrdou rukou až do obnovy SR.

Po obnove slovenskej štátnosti v r.1993 sa na Slovensku atmosféra zemianskej zmierlivosti obnovila. Politickí vodcovia na seba hromžili, zadušali sa pri komentovaní „vlastizradnosti“ svojich politických sokov. No v parlamentnom bufete sa potom, po rokovaní NRSR pri borovičke znovu pomerili. Po výmene vlád /napr. Čarnogorského vlády za Mečiarovu, tej potom za Moravčíkovu a tej znovu za Mečiarovu/ nikdy netiekla krv porazených politických sokov. Dzurinda síce veľkohoľbo rečnil v NRSR o krvavých paprčiach V.Mečiara, no až na otvorenie dverí do Mečiarovej vily výbušninou nikdy k ničomu hrubo brachiálnemu nedošlo. Podobne zmierlivo sa potom Mečiar a Fico zachovali ku Dzurindovi, keď ho v roku 2006 vystriedali pri moci. Zmierlivo sa riešili aj „vlastizradné prekáračky“ medzi odchádzajúcim Ficom a prichádzajúcou Radičovou, resp. neskôr, keď Radičovú vystriedal opäť Fico.

Až prišiel rok 2020, februárové voľby a počudovaniahodný nástup Igora Matoviča k moci. Tento človek mal a má v dokladoch uvedenú slovenskú národnosť, no je to v jeho prípade iba formalita.

Matovičov hlavný identifikátor nie je jeho etnicita ale jeho zdravotný stav. Verejný diskurz označoval a označuje tohto pána ako blázna, resp. aspoň ako poloblázna...

Dost posunuté mentálne charakteristiky Matoviča veľmi rýchlo po nástupe k moci začali deštruktívne pôsobiť nielen na ekonomiku a sociálne procesy, ale aj na mocenské rezorty SR: na políciu, na právny systém, na súdnictvo. Matovič začal veci riešiť netypicky- nie po slovensky, zmierlivo, - ale radikálne, s využitím hrubej brachiálnej sily. K hrdelným trestom voči politickým protivníkom síce ešte nedošlo, no k brutálnym zákrokom polície, vyšetrovateľov, väzenských dozorcov, „špeciálnych“ prokurátorov a sudcov voči opozícii áno. Ak by Matovič po dvoch rokoch nestratil premiérsku stoličku, boli by prvé exemplárne tresty pre opozičných vodcov už len otázkou času...

Po septembrových voľbách 2023 sa našťastie, na Slovensko vrátil tradične slovenský zmierlivý režim vládnutia. Ľavicové strany Smer a Hlas spolu s národnárskou SNS sa nepokúšajú veci riešiť prostredníctvom policajných prepadov názorových sokov v nočných hodinách. Nemučia svojich oponentov v dlhodobej kolúznej väzbe, neinscenujú proti nim procesy postavené iba na výpovediach tzv. kajúcnikov a iných nedôveryhodných svedkov. Nie, nerobia to, čo robil Matovič a Lipšic im. Nedopúšťajú sa žiadneho revanšu. Idú na vec systémovo-cez zmenu v trestnom práve a v špeciálnych inštitúciách - najmä tzv. špeciálnej prokuratúre.

-Aká je odozva opozície, ktorá sa pôvodne bála odplaty za 3 a pol roka hrôzovlády ? Nuž arogantná, zákerná, - nezmieriteľná-teda NESLOVENSKÁ. Opozícia už štvrtý mesiac nerobí nič iné, len sa všetkými možnými zákonnými i nezákonnými prostriedkami snaží súčasnej vláde R.Fica zabrániť v likvidácii normatívneho a inštitučného podhubia pre event. budúcu ne-slovenskú hrôzovládu.

-Človek, keď vidí ako tí, čo by mali byť potichu, šúchať nôžkami a byť vďační, že ich okrem kritiky za ich 3-4 ročné zločiny nič kruté nečaká, vyskakujú od zúrivosti až po nevoľnosť, - začína prichádzať na kacírské myšlienky. Začína dumať o tom, či by pre našich vlastizradcov nebolo predsa len príliehavejšie poriešiť ich v zmysle revanšu, v zmysle zásady oko za oko, zub za zub. Či by ich nebolo treba - v extrémnom prípade porušenia všetkých právnych noriem a v prípade brutálneho poškodenia slovenskej štátnosti, -riešiť súdnou cestou, ale s využitím absolútnych trestov, teda tak, ako to počas vojny už robia spomenuté veľké národy-nielen Rusi a Číňania, ale aj Američania, Briti, Francúzi, Izraelci...

-Vlastizrada je zrada objektívnych záujmov Slovákov a existenčných záujmov slovenskej štátnosti. Máme jej páchanie riešiť tak, ako je to na Slovensku zvykom ? Máme je riešiť zmierlivo, hrubými čiarami, kresťanským odpustením, amnéziou a amnestiou ? Alebo sa máme zmužiť a vyriešiť ju v extrémnom prípade po vzore veľkých národov ? Za pomoci absolútnych trestov a zákonných exekúcií ? - Ak viete, poraďte...

ZDROJ: Blog Pravda AUTOR: trikopce